

א ריכטיגן רעמין

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בסחון ושמחה

פרשת בלק תשפ"ד // שנה א' // גליון מא

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דטיסקא שליט"א

אור הבוקר

טעימה קלה משיחות 'א לעכטיגן גוט מארגן - אשב"ש'

א גוט צארגן, א פרייליך און א לעכטיגן געבענטשטן
 גוט צארגן, א פרייליך און א לעכטיגן געבענטשן טאג,
 און א פרייליך און א לעכטיגן געבענטשטן תמיד.

בתוכן

אור הבוקר – לחיות עם מה שכן יש לנו /

'טוב' הוא: מה שיש לך

מעשה בחסיד אחד – לא לראות ברע.

אור לנתיבותי – שאלות בנוגע נשים צדקניות.

פרקי חינוך: פרק חדש פרק ט"ז

[ח"א] כל ילד הינו בן יחיד / זרוק מרה בתלמידים יש לה כללים / לא לזלזל בערכו של ילד.

לחיות עם מה שכן יש לנו

אנו מתכווננים להימים הנוראים והקדושים, הבעל"ט. וכהכנה להימים הקדושים יש מקודם החדשים של תמוז ואב, המה חדשים קשים. בעזר ה' ובס"ד, משיח כבר יבוא, וכבר יהיה היום שכולו טוב, ויהיו כולו יום טוב ושמחה. אבל על כל פנים, בכדי שזה ייעשו, צרכין אנו לעמול עבודה גדול, וכל אחד יתבונן בהדיבורים שאנו יאמרו עכשיו.

היסוד של אמונה ובטחון הוא, שאף אחד לא ידבר כלל משלילה, 'נעגעטיוו'. בטבע של אנשים הוא שמדברים כזה: צריכין לנסוע לנופש, אבל אין לי קאר (-מכונה), אין לי המעות, אין לי הפערטעקציע (-מי שיגן וישתדל בעדי), אין לי מי שישתדל בעדי, אין טבעי לפעול זאת... ומה ריוח יש לך מזה? כלום! אתה משביר עצמך, וכל אחד

זה אנו מברכים: 'שעשה לי כל צרכי', ועל זה אומרים בהתרגשות: "אבא! אני מודה ומהלל אותך!". וזהו יסוד היסודות שאנו צריכים להביא בכל בית יהודי, להפסיק מלדבר מהענינים "לו יהא שהיה"... - איזהו עשיר השמח בחלקו.

טוב הוא: מה שיש לך

פעם אחת שמע החפץ חיים זצ"ל שיחת חבירים בין שני חברים. אחד שאל את חברו: "כיצד אתה מרגיש? כיצד הוא מצב הפרנסה?!" והחבר ענהו: "ברוך ה', אבל לא

היה פסידה, אם היה יותר טוב!"... אמר החפץ חיים: מנין אתה יודע שלא היה פסידה? אולי כן היה פסידה?! כל מה דעביד רחמנא לטב, ואם הקב"ה נתן לך בדרך זה, הרי מזה

מוכת, שאם היה שונה, היה פסידה. ממילא אל תדבר בדרך זה. רק אמור: ברוך ה'. כל מה שעשה הקב"ה הוא טוב, וזה טובתי, ואך ורק זה, ודבר אחר לא היה לטובתי!

חצי עולם מופרכת מזה האימרא של החפץ חיים.... כי אנשים נוהגים תמיד לומר: אם היה לי דבר זה, היה כן... אומר החפץ חיים: אי אפשר להיות כן! כי אם אתה מאמין שכל מה דעביד רחמנא לטב, הרי מוכח מזה, שהקב"ה עושה רק טוב. ואם אין לך דבר זה, שאתה חושב שהיה לך לטוב אם היה לך, הרי מוכח מזה, שלא יהיה לך טוב זה הדבר. טוב הוא רק מה שיש לך, טוב הוא רק כפי המצב ממש שהוא עכשיו!!!

נעשה שבור. מתייאשים, ונופלים בלי כח, אין יכולים ללמוד, אין יכולים להתפלל.

אנו צריכים להכניס אווירה בכל פה ישראל, ובכל מח ובית ישראלי, ברמ"ח איברינו ושם"ה גדינו, בליבינו ומוחינו - כל היום כולו רק לדבר ממה שיש לנו, לא לדבר כלום מהשלילי, ממה שאין לנו, רק להודות לה' על מה שיש לנו, ולעשות כל מה שיכולים אנו לעשות מתוך שמחה.

איזהו עשיר השמח בחלקו - אומר הרה"ק מקאזשניץ זי"ע - כמו שהרבנו של עולם ברא את כל העולם, מליונים בני אדם, אילנות, חיות

ועופות, שקצים ורמשים, להרבנו של עולם יש לו עולם מלא, אבל אין לו תענוג ונחת רוח רק ממנו הכלל ישראל, שעושים רצונו, שמבטלים רצונותם לרצון ה',

בתוך האור

"הרבנו של עולם ברא את כל העולם, מליונים בני אדם, אילנות, חיות ועופות, שקצים ורמשים, להרבנו של עולם יש לו עולם מלא, אבל אין לו תענוג ונחת רוח רק ממנו הכלל ישראל..."

וזהו חלק קטן מכל הבריאה. אבל הקב"ה הוא שמח בחלקו, מהו חלקו של הקב"ה - כי חלק ה' - עמו. כמו שהרבנו של כל העולם כולו שמח רק עם המיעוט שיש לו, היינו כלל ישראל שהמה - 'כי אתם המעט מכל העמים', ובוה שמח הקב"ה. כמו כן גם אנו צריכין לשמח בהמעט שכן יש לנו, ולא לחפש ולבקש את הרב שאין לנו. זיך קאכן (-לחיות) במה שיש כן לנו. ומה שאין לנו הרי זה סימן מובהק, שכן הוא הרצון ה', וזה ג"כ מחלק של הצלחת חיינו.

אל תסתכל כל היום בחלקים שמשברים אותך, תחפש מה שכן יש לך. ומה שיש לנו, על

מעשה בחסיד אחד

"סיפר לו על יהודי אחד, שהוא מתנהג באופן שאינו ראוי ונכון..."

ר' אלימלך בתפילתו "אדרבה תן בלבינו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם".

וגם אנו צריכים להתפלל בכל בוקר ובכל ערב:

"רבנו של עולם! עזור לי! שאראה רק הטוב שבעולם! רק הטוב של אנשים אחרים! ואראה שהכל מה שאתה בורא עולם, עושה בעדי, הוא רק טוב!"

צריכין להתפלל על זה מהקב"ה. צריכים לעמול על זה. צריכים להניח כוחות על זה. ולא להרשה להיצר הרע לבוא בלבלינו עם מחשבת השלילה, ועם מחשבות של מה שאין לי, ומחשבת שאם היה לי, ח"ו. רק לחשוב תמיד שיש לי ויש לי, ואני מחויב בהכרת הטוב להקב"ה. רבנו של עולם, כל מה שאתה עושה הוא טוב!

על האדם מותר להתפלל, "רבנו של עולם אני מתפלל על זה וזה, כי זה רצונך שיתפללו כל מה שצריכים", בוכים בדמעות להקב"ה, בוודאי שכן, אבל האמונה פשוטה שהכל הוא טוב, מזה אין לשכוח אף לרגע.

בבוקר אחד אצל הרה"ק רבי יצחק מנעשכ"ז זצ"ל. הוא כבר עמד מעוטף בטלית ותפילין מוכן להתפלל, ונכנס אליו אחד מן הגבאים, וסיפר לו על יהודי אחד, שהוא מתנהג באופן שאינו ראוי ונכון.

ענה לו הרה"ק מנעשכ"ז עם טענה. אחז את הקלאמקע (-ידית הדלת), ואמר: "אתה כבר מסתובב אצלי שנים רבים, ועדיין אינך יודע, שמיד כאשר יהודי אחוז את הקלאמקע של דלתי, כבר אני יודע ומרגיש, הכל מה שעשה, מיום הוולדו עד היום הזה. אבל מה אעשה? כתיב בתורה הקדושה על הקב"ה, לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל. הקב"ה אינו מסתכל על חלק הרע של כלל ישראל. וכי אני יכול להסתכל?! אנו מביטים רק על חלק הטוב של כל אדם. אם אני יסתכל על חלק הרע של האדם, לא הייתי מרשה אף איש אחד לבוא לביתי! ממילא אל תבוא לספר לי הרע על בני ישראל!".

ועוד הוסיף הרה"ק מנעשכ"ז לומר לו: כשקיבלתי עלי התפקיד לשרת בקודש ברבנות העיר נעשכ"ז, פעלתי אצל הקב"ה, שלא אראה החלק הרע של שום אדם, רק חלקם הטוב. כמו שאומר הרבי

אור לנתיבתי

שאלות ותשובות משלחנו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שאלות בנוגע נשים צדקניות

אשה שאלה: אין לה עוד פעוטים בביתה, ויש לה יותר עת להתפלל. איזה תפילות יתפללה?

תשובה: אם יש לה די זמן להתפלל, יתפלל כל תפילת שחרית, מרישא ועד גמירא, כמו האנשים. וכן יתפללה מנחה, הכל כמו האנשים, וכן מעריב הכל כמו האנשים. ואם יש לה פחות זמן, מחסרים חלקים. זהו תלוי בכמות הזמן שיש לה, כי הרי עבודה של הנשים צדקניות הוא לעשות עבודת הבית בכל אופן. אבל אשה שיש לה עת, למה לא יתפללה כל התפילות מתחילה ועד סוף?

עוד שאלה, האם יש ענין עכשיו להוסיף במאכלי שבת, מכיון שיש לה עכשיו יותר זמן?

תשובה: בעצם, אין משנים שום מנהג האבות, ואין מוסיפין שום מאכל בסעודת שבת, מכפי שנהגו אצל אבותיכם, רק אם יש איזה סיבה מספקת. כגון, אם קיבלו קבלה טובה לעשות זכר לאיזה נס, או למדו העניינים שבה. אבל בסתמא אין מוסיפים על מאכלי שבת אם כבר מכינים כל מה שנהגו אבותינו ורבותינו במאכלי שבת, במקום וקהילה שהמה משתייכים. אבל אם היו מחסרים בשנים הקודמים ממאכלי שבת, מפאת שלא היו ביכולת להכינה מכיון שהיו טרודים עם הפעוטים, אכן יוסיפו עכשיו כל המאכלים שמקובלים אצל הקהילה והחסידות ששם אתם משתייכים. בוודאי שזה צריכים להוסיף.

עוד שאלה שאלה האשה: כשבאים להתפלל בבית המדרש, האם יש ענין להתפלל תפילה בציבור, להתפלל בפיסקא שהציבור מתפלל עכשיו, או אשה יכול להתפלל כמו שהיא רצתה?

תשובה: לאשה אין לה שום שייכות עם תפילה בציבור. בוודאי, שמובא בספרים הקדושים, שיש ענין גדול לנשים צדקניות לילך לבית המדרש, שכרם מרובה. אבל אין להם שום שייכות עם הענין של תפילה בציבור. ממילא, תתפלל כסדרן כמו שהיא מתפלה כרגיל, סדרה של התפילה, ואין צריכה להתפלל במקום שהציבור עומד עכשיו ומתפלל. אם היא רצתה להתפלל ביחד עם הציבור, שזה מטעים התפילה, זה מביא יותר חמימות, זה מביא חיות בתפילה, בוודאי שמוותר לה. אשה אין מחויב להתפלל אפילו כסדרן, אשה אין לה שום שייכות עם הענין של תפילה בציבור, וגם לא עם הענין של תפילה כסדרן. אבל ענין של כסדרן, היא ענין שכן העמידו חכמינו ז"ל סדר התפילה, ובלי שום סיבה אין פשר שלא יתפללו כסדרן, כמו שהתפילה נתקנה. אבל אם האשה בא לבית המדרש ורצתה להתפלל עם הציבור, ולא תפילה כסדרן, יש לה ההיתר לזה.

אוצר עשירה של מאות תשובות בכל תחומי החיים, בהלכה והשקפת החיים אפשר לישמוע על הקו בכפתור: 511

פרקי חינוך

פרק ט"ז [חלק א']

כל ילד הינו בן יחיד

כתיב בפרשת יתרו, יתרו לקח את אשת משה ציפורה עם שני בניה, 'אשר שם האחד גרשום, ושם האחד אליעזר'. לכאורה קשה קושיא חמורה, כי לכאורה היה יותר ראוי להיכתב 'אשר שם האחד גרשום ושם השני אליעזר', למה כתיב אצל בן השני עוד פעם 'ושם האחד', היה צריך להיכתב 'ושם השני', כי הוא הרי היה בן השני?

יש על זה פשוט נפלא. שהתורה אומר לנו כאן יסוד בחינוך. אצל חינוך נחשב כל ילד כבן יחיד, הוא ראשון לכל דבר. אין דבר כ'שני'. אין כאן 'ושם האחד ושם השני', אין דבר כזה, יש רק 'שם האחד ושם האחד', כל אחד הוא הראשון לכל דבר. ואפילו כשיש ליהודי בלי עין הרע ט"ו ילדים, אפילו הכי כל אחד הוא מיוחד, ויש לו תואר של 'אחד'. ובוודאי אצל מחנכים בהמוסדות שיש להם כמות מכ"ה עד ל"ה ילדים נחשב כל ילד כבן יחיד.

אם ניגש בעזר ה' ובס"ד להביט על כל נשמת ישראל כבן יחיד, כל ילד קטן יהיה אצלנו כבן יחיד, ולא כאילו שיש לנו ציבור של ילדים, אז ניגש אל החינוך באופן אחר לגמרי, כי אי אפשר לאף אחד להתגדל אם יש מי שהוא ראשון, ויש שני לו ושלישי לו ורביעי לו, וכן להלאה. כי כשכבר הגיעו למספר העשרים, הרי זה מספר רחוק מאוד... אנו צריכים ליגש לילדינו, שכל אחד הוא הראשון, כל אחד הוא החשוב, כל אחד הוא המבוגר. זהו יסוד נפלא, וזה הצלחה נפלאה בענין החינוך, לילך במהלך זה.

זרוק מרה בתלמידים יש לה כללים

סיפר מחנך נפלא מארץ ישראל, הוא שימש בתור מנהל בתלמוד תורה אחד בימי חייו של החזון איש זצ"ל. נהג היה ליקח את הילדים שבתלמוד תורה שלו להיבחן אצל החזון איש. הוא מספר, שכנהוג כשהרב בוחן, הוא יושב בראש השלחן, והתלמידים יושבים סביב סביב. החזון איש הרי היה בדורו רבן של ישראל, היה כבר איש זקן. כשהתלמידים נכנסו אליו להיבחן, ירד מראש השלחן, והתיישב באמצע השלחן, בין התלמידים, והתלמידים ישבו סביבו מימינו משמאלו ומנגדו, והוא ישב באמצע השלחן. פעם אחת אמר המנהל להחזון איש: "סדר זה אינו מתאים, זה אינו כבוד התורה!".

אמר לו החזון איש: שלמה המלך אומר במשלי, 'פתח פיך לאלם', הרבה פעמים כשבוחנים איזה ילד, הוא מקבל פחד ומורא, הוא מתחיל לשכוח הלימוד, הוא מתחיל לרעוד, ואינו יכול לפתוח פיו. לכן הדבר הראשון שהבוחן צריך לזיז, לזיז ולברר, שהפחד נגס. הבוחן צריך לראות שהילדים מרגישים 'יש לנו קירבה, יש לנו קשר', שלא יהיה אווירה של פחד.

פחד סותם את המוח של התלמוד שיוכל להסביר דבריו. כשיש פחד לתלמידים, הרבה פעמים זה מסוכן. שמעתי מרופא ילדים, שהרבה פעמים מאוד, כשילדים באים אליו עם כאבי ראש, כאבי כרס, כאבי אזנים, שאר חילשות רגילות, והסך הכל שנתברר אליו הוא שיש להם פחדים, והפחדים מבבלבים, וזה גורם שלא יוכלו להתמצמם כראוי בשעת הלימוד. זה גורם שלא יוכלו לענות על שאלות הבוחן כמו שצריך לענות, זה נוטל מהם את היישוב הדעת.

החזון איש עם מהלך המחשבה שלו העמוקה, עם הגאונות שלו, עם הקדושה שלו, עם הבהירות שלו, הבין, שהילדים לא יוכלו לענות על השאלות כשמביטים עליו כמו גדול המורם מעם, יהיה להם יראת הכבוד גדול, מורא שמים, ולא יוכלו לענות כהוגן על השאלות. הוא יבין שפחד זו טוב ויפה כשבאים אליו לשאול שאלה בהלכה, או בשעה שהוא מוסר שיעור בבית המדרש. אבל בשעת הבחינה, צריך להיות בנחית דרגא אל התלמידים. זהו יסוד נפלא בענין של הינוך.

לא לזלזל בערכו של ילד

בשנת תשי"ג, כשהיה הפרשה המרירה בילדי טעהראן, אחר השואה הנוראה, היה אז הרבה יתומים רח"ל ה' ישמרניו, שעלו לארץ ישראל, והיו צריך להכניסם בהמוסדות התורה, וכידוע חטפו הציונים הרבה מהם, והיו עבודה גדולה להציל הילדים. הרב מטשעבין וצ"ל הקדיש עבודה רבה בזה הענין. אחד מן הילדים שכן הגיעו למוסד משלנו בבני ברק היה בן שנים עשר שנה, והילד נעבעך, עדיין לא היה למד תורה מימיו, לא היה יכול כלום. אי אפשר להכניס ילד בתלמוד תורה בבני ברק, שיושבים שם ילדים ולומדים תורה. בימים ההם, בגיל בן שנים עשר כבר היו יכולים כמות הרבה מסוגיות הש"ס! ולא היו יודעים איך לטכס עצה, אבל היו רוצים להציל הילדי טעהראן, לכן שכרו אברכים שילמדו עם הילד הזה.

הגיע העת כשהכתה שבו למד ילד הזה מטעהראן, הלכו להיבחנו אצל החזון איש וצ"ל מה שלמדו בזמן האחרון. המנהל שליווה את הכתה אל הבחינה, היה בדעתו להקדים ולומר להחזון איש שילד זה הוא מילדי טעהראן, ושוכרים בעדו אברכים במיוחד, ואתו צריכין להיבחנו בדרך יותר קל משאר הילדים שלומדים מנעורותיהם בבני ברק, שכבר בגיל שנים עשר הם יודעים הרבה, וצריכים להבחין אותו בדרך אחר. למעשה המנהל מחמת יראת הכבוד מגדלותו של החזון איש שכח לומר להחזון איש מפרשה זו. החזון איש התחיל לשאול שאלות מהילדים, והתחילו לענות. זה שואל זה עונה. הוא כבר הגיע לתורו של הילד מטעהראן, ושאלו איזה שאלה. וראה שהוא אינו עונה כלום. התחיל החזון איש בעצמו לעזור לו ולענות "נא לחשוב ביחד..." והילד עדיין לא עונה כלום. החזון איש ראה מיד שאינו עובר, הילד כאילו אינו בנמצא אתנו. אבל החזון איש הרי היה לו מחשבה ותפיסה עמוקה, ותפס מיד שיש דברים בגו, לכן הוא ענה בעצמו כל התשובה, הוא עסק עוד עם הילד ללמוד עמו אבל למעשה הילד לא הגיב כלום.

אמר החזון איש להילד: "נא תביא לי גמרא מסכת קידושין!". הילד עמד ממקומו והלך לארגו הספרים והביא לו הגמרא מסכת קידושין. החזון איש פנה מקום סמוך לו, וקרא להילד: "נא שב לידיו!". והחזון איש דפדף לדף ל עמוד ב במסכת קידושין, והחזון איש מתחיל ללמוד

הגמרא שם. בקרית שמע כתיב אצל מצוות לימוד התורה, ושמתם את דברי אלה על לבכם ועל נפשכם, והגמרא דורש, ושמתם הוא נוטריקין: 'סם' תם', שתורה הוא רפואה, התורה הוא סם החיים, זה נותן חיות ובריאות להאדם. זה משל לאדם שעשה מכה על יד בנו, והניח עליה רטיה. ואמר לו, כל עוד שהרטיה הוא על מכתך, אתה יכול לאכול מה שאתה רוצה, לשתות כמו שאתה רוצה, תוכל להתרחץ, במים חמים וקרים, אינך צריך לירא מכלום. אבל אם תסיר את הרטיה, תעלה עליה מוגלה, וזה זיוק לך, לא תוכל להיות בריא ח"ו. והחזון איש אומר להילד הזה, ולכל הילדים: הקב"ה אמר לישראל, בני יקריי! בראתי יצר הרע, זהו המכה. אבל אני הניח עליה רטיה, זה נקרא תורה תבלין, אם תעסקו בתורה, היצר הרע תהיה בידכם, הלא אם תטיב שאת, ואם ח"ו אינכם עוסקים בתורה, אז היצר הרע תחזיק בכם, לפתח טטאת רובץ. והחזון איש עוד האריך לבאר הגמרא, הוא הסביר בעוד משלים, וכן הוא לומד אם ילד הזה הגמרא בפנים. והוא שאל להילד, "הבנת את הגמרא?". הילד עונה בניעונית הראש לומר שכן, הוא הבין. אמר לו החזון איש: "אם כן, תחזור לי על דברי הגמרא!". והילד, כאילו היה לומד עם חברותא, התחיל לחזור על דברי הגמרא.

שם עומד המנהל והמגיד שיעור, וכל הבחורים, והם הסתכלו בהתפעלות על המחזה הוד, כיצד החזון איש לומד כמלמד תינוקות אם הילד שבא מטעהראן, שלא היה יודע מה לענות אצל הבחינה, והחזון איש מביט בעיני הילד, כשחוזר על דברי הגמרא, והוא שוחק לו, ומסייע לו. ופתאום אמר החזון איש: "פעם אחת שמעת הגמרא ממני, ומיד אתה יכול לחזור אותו בבהירות כזה, בדיוק ובטעם!!! בני היקר!" - אמר לו החזון איש עם בת שחוק חמימה "ברור אצלי שאתה תגדול לגדול הדור!". פני הילד האירה, אי אפשר להשיג כיצד פני הילד היה נראה! צורתו ממש נשתנה.

עברו כמה שנים. היה זה ביום שמחת תורה בישיבת פאנאוויטש. בני ברק היה אז עיר קטנה, והמנהל מהתלמוד תורה עלה בשמחת תורה לשמוח עם הבחורים מיישיבת פאנאוויטש, והתחילו למכור את הכיבוד 'אתה הראית' בתור דפי גמרא. בחורים קיבלו על עצמם ללמוד דפי גמרא. אחד קיבל ללמוד מאה דפים, אחד מאה וחמישים, מאתיים, מאתיים וחמישים, ג' מאות, ד' מאות... פתאום קרא בחור אחד "חמש מאות!". והוא זכה בו וקראו שמו של הבחור, והמנהל עומד שם והוא חשב לעצמו: "הרי הוא הילד מטעהראן שבגיל שנים עשר למד אצלינו בתמוסד, ולא היה יכול ללמוד כלום, והחזון איש החיה אותו - הוא מקבל על עצמו ללמוד חמש מאות דפי גמרא? וכי זה יכול להיות במציאות!?"

עלה המנהל להחזון איש, ושאל מן החזון איש אם הוא עוד זוכר המעשה של בחור הזה. אמר החזון איש "בוודאי, מה השאלה?". אמר המנהל להחזון איש: "רבי, הייתי אתמול בישיבת פאנאוויטש, ומכרו את הכיבוד של 'אתה הראית' לא לסכום מעות, רק לכמות דפי גמרא, ובחור זה שעלה מטעהראן, שהרבי החיה אותו כל כך, הוא קנה את הכיבוד לכמות של חמש מאות דפי גמרא!". אמר החזון איש להמנהל שהוא יברר הענין.

אסרו חג הגיע אחד להמנהל ואמר לו שהחזון איש קורא אותו. כשהוא הגיע להחזון איש, אמר לו החזון איש: קראתי את הפאנאוויטשער רב, ושאלו אודות בחור זה שלומד אצלו

בישיבה, מהו מעמדו, והוא אמר לי שממש לא פסק פומיה מגירסא, הוא לא מפסיק ללמוד, הוא כבוד סיד שאינה מאבד טיפה, הוא אינו שוכח כלום מלימודו. והוסיף הרב מפאנאוויטש ואמר להחזון איש: "לקבל על עצמו ללמוד חמש מאות דפי גמרא במשך השנה, אינה דבר קשה לבחור זה לעשות!". והחזון איש שאל מהמנהל: "עוד זכרת את הדף שלמדנו איתו?". "בוודאי, קידושין דף למד!". אמר לו החזון איש: "ומה איתא שם? הלא כה דברי כאש נאום ה', וכפטיש יפוצץ סלע! הטבע של אש הוא, לבעור ולאכל. הבחור למד גמרא, והוא נעשה כל כך קדוש וטהור, שהוא בוער ובוער, ולעולם לא יכבה!".

המנהל ממשיך לספר: כמה שנים לאחר מזה, הגעתי עוד הפעם בישיבת פאנאוויטש, והוא ראה האיד שבחורים מתפלפלים בתוך דברי איזה ספר שרק עתה יצא לאור. והוא שאל "מי חיבר ספר זה?". והם הראו לו על אותו בחור שכשהיה ילד עלה מטערהארן, והיה למד אצלו בתלמוד תורה, הוא כבר הוציא לאור מחידושו, ובישיבת הלמדנים מתפלפלים בחידושו!

זה אינו מעשה פשוטי. כיצד שהחזון איש עם עיניו הפתוחות, ועם סבלנותו, ועם עבודתו בתיקון המידות, ועם לבבו החם, היצל הילד, והביאו להיות מרביץ תורה בישראל שלא פסק פימיה מגירסא. אנו ההורים והמחנכים והמחנכות, יש לנו הכוחות להעלה כל נשמת ישראל, אם אנו יאמינו שכל ילד ותלמיד הוא נשמה גבוה, נשמה קדושה וטהורה. ואם אינני יודע האיד אני יכול לחנך את נשמתו הקדושה והטהורה, אם אינני יודע כיצד להכיר שכאן מדובר בנשמה קדושה טהורה, אני מתמודד עם ילד זה, אינני יודע כיצד לחנכו, אינו עובד החינוך - אז תתפלל אל הקב"ה, תבקש מהקב"ה. תאמין בהקב"ה שנתן לך תפקיד זה, שהילד הגיע לידך, או ע"י שנוולד לך בביתך, או שילד זה הגיע להכתה שלך, זהו קשר שהקב"ה קישר, ובאמונה פשוטה ועם תפילה, דע שאתה יכול! כי הקב"ה לא התקשר קשר זה להבל ולריק, בעל כרחך שאתה יכול להעלותו ולחנכו. אלא שצריכים לעמול יותר, ולהתייגע יותר, ולהניח יותר כוחות.

אי"ה בגליון הבא נמשיך בשיעור זה - כל שיעורי חינוך אפשר לשמוע על הקו בכפתורים 25

קול פנים מאירות

ארה"ב: 845-414-0076 / ענגלאנד: 0330-350-3190 // ארה"ק: 0-72-370-1823

ארגענטינע: 5411-2152-7691 // אנטווערפן: 323-346-0673

לקבל הגליון, או לכל עניני הגליונות, תתקשרו על: gilyonospm@gmail.com

מאמר הפרשה

ה'תשע"ג

דברי תורה על פרשיות השבוע מכ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

פרשת בלק תשפ"ד

בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו

ויש לבאר, מה פשר הדבר מ'בדרך הנביאים ומן הכתובים יש ללמוד, שבדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. וי"ל, בספה"ק דגל מחנה אפרים בשם הרה"ק מפולנאה בעל התולדות זי"ע שמרן הבית יוסף ז"ל למד תורה במסירת נפש, ובהתעלות נוראה, ובמסירת נפלאה לתורה לקדושה, בפרישות עולם הזה. ומתורה זו נברא מלאך, ומלאך זו שנברא מכח תורתו, מהתורה הק' שבית יוסף למד בקדושה, בא אחר כך ונתגלה לו, ולמד עמו תורה. מבאר הדגל, שזהו הסוד של סייעתא דשמיא בהחיים. שאם איש יהודי עושה מעשה, ונברא עי"ז מלאך, שמלאך זו לאורך הדרך יסייעה לעשות מצוות ומעשים טובים, ולמצא הדרכים הנכונים.

כשאדם עושה איזה מעשה לשם שמים, מקבל על עצמו מנהגים טובים, ועובר נסיונות וקושיים, אבל לבסוף

בגמרא (מכות י:) מן התורה מן הנביאים ומן הכתובים יש ללמוד, שבדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. מן התורה לומדין אותו, דכתיב (בפרשתן) מתחילה אמור הקב"ה לא תלך עמהם, ואחר כך אמר הקב"ה קום לך אתם. בלעם ניצח. בנביאים כתיב (ישעיהו מח יז) כה אמר ה' גואלך קדוש ישראל אני ה' אלקיך מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך, מן הכתובים דכתיב (משלי ג לד) אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן. בגמרא (יומא לח:) ריש לקיש אמר מאי דכתיב אם ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן? בא לטמא פותחין לו, בא לטהר מסייעין אותו.

נמצינו למידין, שיש לו לאדם הבחירה איזה דרך הוא רוצה לבחור, בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, בא לטמא פותחין לו בא לטהר מסייעין אותו.

אמנם יש יסוד עמוקה מזה, שצריכין להתבונן. בדרך שאדם רוצה לילך, שבמקום שהרצונות ותשוקות; הגעגועים והמחשבות מונח, שם נמצא האדם עצמו.

העולם מספר מילתא דבידוחתא, שאם יצאו וישאלו אנשים: כשלוקחין שתיים, ומצרפין לה עוד שתיים, כמה יהיה בידי? איש פשוטי יענה: ארבע. מי שרגיל לחשוב ע"י מכונת קאלקאלעטער או קאמפיוטער, יחשוב על ידי המחשבים, ויראה. ואם ישאלו בוך-האלטער יענה זה תלוי אם הוא מן ההוצאות או מן ההכנסות... וכן להלאה. העולם אומר: אם ישאלו איש-ישראל הוא ישאל לעומתך: למה אתה תשאל, למאי נפקא מינה? העולם אומר: אם ישאל מן העורך-דין שאלה זו, ישאל: וכמה אתה רוצה שיהיה?...

זהו הביאור מן בדרך שאדם רוצה לילך. כשאדם רוצה להעריך עצמו, באמת, צריך להתבונן על מעשיו, יראה מהו רצונותיו באמת לאמיתו.

*

הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זצ"ל, מביא (צדקת הצדיק אות רמ"ט): החשק יש לו כח לפעול אותו דבר שהוא משתוקק לו הרבה, אפילו הוא רע, כענין בדרך שאדם רוצה לילך כו', מצד הרצון שלו פועל אפילו כל חמדת עולם הזה, אם לא יהיה דבר מעכב, שבמשפט אין מגיע לו זה, ומונעין ממנו מה' לולא זה, על ידי החשק היה משיג כל מה שחושק, עכ"ל.

מלאכים הללו מלוין אותו, בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, מי מוליך אותה? המלאכים שנבראו מרצונותיו, ממחשבותיו, ממעשיו שקיבל על עצמו לעשות, נבראו עי"ז מלאכים.

כשמתבוננים בזה, נאחז פחד, חלילה וחלילה אם יש לו לאדם מחשבות אי טהורות, רצונות אי טהורות, מעשים אי טהורים, אי נכונים, חלילה וחס, הבא לטמא פותחין לו, יש לו גם כן מלוין... כל העובדה שעל יהודי לעבוד הוא, שמלויו ומסייעיו יהיו מלאכים שנבראו מעבודתו הקדושה, מעבודתו ביראת שמים; בדביקת הבורא; מעבודת התפילה; ועבודת התורה וגמילת חסדים; ומעשים טובים.

*

במהרש"א איתא: בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, למה לא אמרו מוליך אותו הקב"ה, מה הביאור ממוליכין אותו? אלא הביאור הוא: שהמלאכים הללו; הרצונות הללו; הדעת הללו; המחשבות הללו, שיש לו לאדם, ונבראו עי"ז מלאכים, בה מוליכין אותו, הם המה שמוליכין אותו.

והא ראייה מפרשתנו, שהקב"ה אמר לבלעם **לא תלך עמהם**, אבל הוא רצה לילך, הוא רצה לעבור על רצונו ית', הוא רצה לעשות מה שלא נכון, הוא רצה לילך, אמר לו הקב"ה **קום לך**, אם אתה רוצה - תלך.

*

אבל מכיון שעבד בישיבה, הגיע עתים שהצריך לאסוף כספים, והיה צריך לנסוע לארץ אחרת. וצלצל לעורך הנסיעה, ושאלו בענין הפליגער'ס, והמחיר, ובאמצע שאלו "והיכן מתפללין שחרית?", ענה לו: "אינני עובד בתור גבאי ב'זכרון משה שטיבלעך' בארץ ישראל, ולא בביהמ"ד שומר שבת אשר בבארא פארק... אני מסדר נסיעות! וכי אני יודע היכן מתפללים? אני יודע רק כיצד נוסעים על פליגער!"

"לא" ענה המנהל "אם אינך יודע היכן מתפללים שחרית, אי אפשר לי לנסוע. כי הרי קיבלתי על עצמי להתפלל רק במנין!"

בקיצור מסדר הנסיעה, הצליח לסדר לז'נסיעה, באופן שיעמדו באמצע דרכם באמסטערדאם, שם יש מנין שחרית.

שמח לב המנהל, נסע, הגיע לאמסטערדאם. היכן מוצאים מנין? לכן עמד על צד הרחוב, לבקש יהודי שנוסע על הדרך, ושאלו, היכן יש מנין. ויהודי נעמד במכונו, ושאלו: היכן אתה רוצה לנסוע? הוא ענה שהוא מבקש מנין לתפלת שחרית, זימן אותו יהודי לתוך מכונו, וסיפר לו שבכל יום הוא נוסע מכפר שלו לתוך העיר, לבית מדרש קטן, ושם מתפלל במנין, ולא עוד אלא הוא משלים המנין שם. היום היה טרעפיק על הכביש, ולא היה אפשר לנסוע על הדרך המלך, והיה צריך לבא בדרך עקול בדרך זו, בהשגחה פרטית להביא יהודי זה שנצרך מנין.

רצון הוא מכח רץ. הרצונות של האדם רצין לפניו ומראין לו את דרך הנכונה והישרה.

*

היה פעם יהודי, שאמר שגילה סוד גדול. מהו הסוד? הסוד של שביעת רצון בחיים, והצלחת החיים! ומהו הסוד? **"דע שממה שאתה חושב הרבה, ממה שמונח כסדר במחשבתך, זהו אתה וזה תהיה!"**. זהו עוד פירוש על מאמרם ז"ל: בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, רצונותיו הם שם, מה שאדם רוצה באמת לשם הגיע.

*

סיפר יהודי אחד, שהוא עומד כמנהל של איזה ישיבה, שכשהיה ילד בן שמונה שנים נחלה ל"ע על איזה מחלה, אביו עשה מה שהיה ביכלתו, קראו כל הרופאים, וכל הארגונים, וכל סגולות, והלכו לכל ציונים ומקומות הקדושים, כל מה שהיה ביכלתם היו עושים.

פעם אחת בא אביו לבנו החולה, ואמר לו: בני היקר, אתה עדיין לא עשית מאומה, כולם עושים ואתה אין עושה כלום? אמר הילד החולה לאביו: אבי, מה אוכל לעשות? אמר לו: תקבל על עצמך איזה קבלה טובה, והוא הסכים ושאל: איזה קבלה טובה אקבל? ענה אביו: תקבל על עצמך, שבכל ימי חייך, לא תתפלל ביחידות, אך ורק במנין! והילד קיבל. ולאורך הימים הקפיד תמיד להתפלל במנין.

איתא בגמרא (הוריות י'): **משל לשני בני אדם, זה אשתו ואחותו עמו בבית, וזה אשתו ואחותו עמו בבית. אחד נזדמנה לו אשתו, ואחד נזדמנה לו אחותו, זה שנזדמנה לו אשתו, צדיקים ילכו במ. וזה שנזדמנה לו אחותו, ופושעים יכשלו במ,** וביאר במהרש"א, לכאורה זהו טעות מקרי, כהלשון נזדמנה לו, לא הרגיש, מה שייר לומר **ופושעים יכשלו במ?** אלא, אומר המהרש"א, כתיב **לא יאונה לצדיק כל און,** לצדיקים לא יארע עבירות. אם נכשל האדם בעבירות, צריך לומר שהוא חשב מאחותו, מכיון שנכשל באחותו, הראש היה שם, אם הראש הוא עם אשתו, לא נכשלים באחותו, כל המכשולות הוא מכיון שהראש הוא בהמכשול, אם אדם רוצה באמת, עוזר לו הקב"ה, ולא נכשל.

לוט גם כן נכשל, אבל היה שיכור, ישן, לא היה ער, ועכ"ז אמרו חז"ל עליו, שהוא מן הפושעים יכשלו במ? התירוץ הוא, אבל ראשו מקודם כבר חישב בענינים אלו, מעשים שלא יעשו. ראשו כבר היה שם, ממילא נכשל בשנית.

*

כידוע המשל שהעולם מספרים על שיכור אחד שכל היום וכל הלילה שתה משקאות המשכרים, ובניו רצו להימנע מזה, והניחו אותו בבית הקברות, ושם ישן. וחשבו, שאם לא יהיה לו יין לישתות, יראה מצבו, אולי ימשך ידו ממנהגו הרע.

בדיוק באותו יום, בא גדוד צבאי, לתוך העיר, והיה איזה סוחר של יין שהיה

אבל שמע נא ההמשך... מגיעים לשם לבית המדרש, היה שם בדיוק ח' יהודים, ועכשיו בא המנהיג של המכונה, ואותו יהודי שהגיע מחוץ לארץ היה העשירי לקודש!

משמים סיבבו כבר שיהודי זה שקיבל קבלה טובה זו, להתפלל במנין, יהיה לו מנין. וח' יהודים הללו, יהיה להם מנין. הכל סיבב משמים, כי בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. תזכור את זאת היטב: אם אינך מצליח לקבל קבלת טובות שקבלת על עצמך, אם אין הולך בטוב עבודת ה' שלך, אזי תדע נאמנה שחסר מרצונך, תאוות גשמיות. כשאדם מתעמק בזה הוא מגיע. ועל האדם לדעת, כשיש לך מכשולות בעניני קדושה; בשמירת עינים; בלשון הרע; בכל ענינים; בתפילה; בקימה לזמן קרי"ש - זה נובע שחסר בראשך הרצונות, הרצון האמיתי.

*

הושע הנביא אמר: **כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו במ ופושעים יכשלו במ.** המכשול שיש לו לאדם, זהו המכשול שהאדם נוטל בעצמו לעצמו. הוא חושב שטותים, ויש לו רצונות של שטותים, זהו ביאור הפסוק: הפושעים יכשלו במ, הם נכשלו בעצמם. כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו במ, צדיקים רוצים לילך, ולכן הם מגיעים.

*

פתחו לי פתח כפתחו של מחט -

אמר הקב"ה - **ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם.** ואני, שלא בדרך הטבע, אפתח לכם. תלוי במה שאת הרוצה.

*

כתב **הרבינו בחיי** (פרשתן) באמת, בלעם היה צריך לתמוה מאוד, דבר כזה? אתון מתחיל לדבר? היה לו להתפעל הרבה, והיה צריך לפחוד, "אתון מדבר?!" - אבל הוא היה אכזר, היה לו לב רע, הוא רצה רק להרע, לכן בכלל לא נתפעל אפילו מזה שאתון מדבר, והוא עוד דיבר לאתון: כי התעללת בי... לא שמע ולא ראה שיש התגלות כזה.... הוא ראה דבר ששום נברא עדיין לא ראה, אבל הוא אף לא ראה! כי הוא לא רצה לראות! שאם אין רוצים לארות אין רואים.

כשאדם רוצה ללמוד ואין יכול, הוא משום שאין רוצה באמת. כשאדם יושב ללמוד והוא עיף, רוצה להיות עיף. מי שרוצה להנהיג סעודת שבת יפים ומאירים בתוך ביתו, אבל אין לו כח - אינך רוצה שיהיה לך כח! כי בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. כי כשאתה רוצה להיות ער, ויהיה לך כח, יש לך כח ואין לך עייפות! תזכור את זה, קח את זה בראשך.

*

בגמרא (סוכה מט:): דרש רבא, מאי דכתיב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב, מה יפו פעמותיהן של ישראל, בשעה שעולין לרגל. בת נדיב, בתו של אברהם אבינו, שנקרא נדיב, שנאמר נדיבי עמים נאספו

לו בקבוקים של יין שלא היה ארשיי מטעם המדינה, היה ברח והכניס כל היינות בבית הקברות, סמוך לאותו השיכור. וכשהעיר השיכור מצא בקבוקים של יין סמוך לו... וכשהבנים באו לראות מצבו של אביהם מצאו אותו עם יין בתוך פיו, כי בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו... לא רק בדרך הטבע אלא אפילו שלא בדרך הטבע, הרבוש"ע כבר יעשה שינוי הטבע שלהשיכור יגיע יין בבית הקברות, כי זהו העומק של בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו.

*

עכשיו תתבוננו, ומה על מעשים שלא יעשו, על דברים רעים, מנהיג הקב"ה, שבדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו - כשאדם ירצה באמת להיות דבוק בבורא כל עולמים באמת, להיות חרד, באמת לא להפסיד זמן קר"ש ותפילה, באמת לא לדבר לשון הרע, לא לפגום בשמירת עינים, לא לחשוב מחשבות זרות, להיות בקדושה בטהרה, לא לחיות בתאוות, ללמוד; להתפלל; להיות בעל מידות טובות; להיות איש יהודי קדוש וטהור ושמח; לא לכעוס; לא להניח בתוך קנאה; שנאה; תאוות וכבוד - בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, אתה יכול! רק נצרך לך 'רצון חזק' לברוא הייליגע לעכטיגע מלאכים, שהם ילוו אותך, וללמד אותך התורה, ולהנהיג על מהלך החיים זה, מרובה מדה טובה, עם כך נראה מה שהוא היפך לטוב, כש"כ ובוודאי בענינים טובים.

*

הביא הגרעק"א את דברי הערוך, שיש מדובר בהמפורשים, אם רב עיליש ידע שיחות עופות, לכאורה מכאן משמע שלא ידע, שהרי שאל מהגוי, אבל לכאורה קשה, על עורב לא סומך מכיון שהוא שקרן, אבל על הגוי אתה סומך? במה יש לסמוך על הגוי יותר מהעורב?

אלא מאי, התירוץ לכך הוא: רב עיליש ידע היטב שיחות עופות, הוא הבין היטב, אלא מאי, הוא ירא שהוא שומע מה ששומע, מפני שהוא רוצה לשמוע את זאת, הוא רצה להוכיח כי זה מה ששומע, שמע גם הגוי, ולא הנגיעות עצמיי שלו, משום שהוא רוצה לברוח, לכן הוא שומע את זה, ולא יכול לסמוך על זה. עמוק עמוק!

יהודי צריך לדעת, כשיש לו שאלה בהל' שבת; בהל' גניבה וגזילה; אבן העזר; יורה דעה; חושן משפט, ידע שצריך להתבונן. יש לו שאלה טובה, אבל התשובה הוא, מפני שאני רוצה לשמוע, אני שומע מה שאני רוצה? אני רוצה לשמוע היתר וכדומה. בעת כזאת צריכין לעשות כמו רב עיליש עשה, לשאול עוד אחד שאין לו הנגיעות שלך, ותראה עם הוא רואה כמו אתה. אדם יש לו נגיעות.

*

העולם מספרים, שהיה יהודי מארץ ישראל שבא לבקר לראות האמערקא הזהובה והגאה, חבריו מאמערקא לקחו למאנהעטן להראותו העיר הרעשה, אנשים לאלפים נכנסין ויוצאין, כמעט

עם אלקי אברהם, אלקי אברהם ולא אלקי יצחק ויעקב, אלא אלקי אברהם שהיה תחילה לגרים. ופירש"י: **שנדבו לבו להכיר את בוראו**, ע"כ. ולכאורה יש להקשות, אברהם אבינו הרי ראה בירה דלק, ואמר יש מנהיג לבירה, מה ביאר **שנידב לבו**, הרי חישב ומצא הדבר? וי"ל, כשאין אדם רוצה לראות, הוא לא ראה, בלעם לא רצה לראות, לכן לא ראה, אברהם אבינו נידב לבו, שרצה לראות האמת, וממילא ראה שיש בירה שדולק, ויש מנהיג לבירה.

אנשים יכולין לראות ולא לראות, רואין דברים, ואחד נתעורר לבו ואחד לא נתעורר, ובמה תלוי? זה תלוי בנדבת הלב. אדם יכול לשמוע בשורה מרעידה, ואינו שומע כלום. ויש אנשים ששומעים דבר טוב, ושומע הרבה. אינו מיתלי תלוי במה שאתה שומע, זה תלוי בהרצון מה שאתה רוצה לשמוע, וכיצד אתה רוצה לקבלו.

*

בגמרא (גיטין מה). רב עיליש נשבא, ישב בתפיסה אצל שבוי. פעם ישב אצלו גוי, שידע ובקי היה בשפת העופות. בא עורב וכרכר כדרך העורבים, שאל רבי עיליש, מה הוא אומר? ענה הגוי שהעורב אומר: "עיליש ברח עיליש ברח", אמר רב עיליש: עורב הרי הוא שקרן, ואי אפשר לסמוך עליו! אח"כ בא יונה וצפצוף, שאל רב עיליש: מה אמר היונה? אמר לו: שהיונה אומר "עיליש ברח עיליש ברח", אמר: כנסת ישראל נמשלה ליונה, סימן שיהיה נס, וברח.

*

איתא במדרש, כשכתב משה רבינו התורה, ציוו לו הקב"ה לכתוב **נעשה אדם**, אמר לו: רבוש"ע, אתה נותן פתח לאפיקורסים לומר חלילה וחס היה שותף ח"ו, צריך לכתוב לשון יחיד, לא 'נעשה' לשון רבים. אמר לו הקב"ה: כתוב והרוצה לטעות יטעה. המדרש לא אמר 'הטועה יטעה' אלא 'הרוצה לטעות', שאם רוצה לטעות - יטעה בממילא, ומי שאין רוצה לטעות, לא יטעה אפילו אם כתיב 'נעשה אדם', רק מי שרוצה הוא טועה.

*

העולם אומר **אין לך דבר עומד בפני הרצון**, והמקור הוא בזוהר (זוהר שמות קסב: כל מילין דעלמא לא תליין אלא ברעותא), ומבאר **האמרי אמת**, מה הפירוש 'אין לך דבר העומד בפני הרצון?' 'צוין' הוא מנהיג של האדם, ליכא שום דבר שיוכל לעכב בעד מי שרוצה באמת.

*

פעם בא חסיד להרה"ק **מקאצק** זצ"ל, ואמר הקוצקער מה יהיה עם היהדות שלך?! אמר לו: רבי אני רוצה להיות יוד! אמר לו: הידעת מה פירוש 'רצון'? **שלא יהיה אף שער אחת בראש שלא יהיה לו רצון**, זהו פירושו של רצון.

*

הרה"ק רבי **וואלף מזאטאמיר** זצ"ל היה מגדולי תלמידי **המגיד הגדול ממעזריטש** זצ"ל, ידוע עליו סיפור הנודע,

ששומעין קול העצמי מקול הרעש גדול שיש שם באמצע היום. באמצע אומר לו חברו מארץ ישראל, אתה שומע את העופות, שמצפצפין כה נאה? אומר לו חבריו: מה אתה שח מעופות? כאן מונחו כל כך בהעולם הזה, בהביזנס, מי שומע צפצוף העופות כאן במאנהעטן?...

עברו כמה דקות, והוא אמר לו: אני שומע איזה קול מארבע, מצפרדעים... אמר לו חבריו האמערקנאי: איני מבין מה נעשה עמך, אתה סובב במאנהעטן, אין מי ששומע עיניים אלו... חבריו לא הגיב כלום.

פתאום הכניס היהודי מארץ ישראל את ידו לתוך כיסו, ומוצא משם כף יד מלאה מפרוטות מכל הסוגים, וזורק מלא ידיו על הקרקע... מה הוא רואה? באמצע היום במאנהעטן, כל אחד מאלו הרהיטים והרצים, שאין שומעין ורואים סביבותיהם, כולם שמעו והביטו מה נעשה שם... נפל מעות...

אומר לחבריו: סברתי שבמאנהעטן אינם שומעים?...

התירוץ הוא: ששומעין מה שמונח בראש, 'מעות' כבר שומעין, אם הראש מונח במעות, עופות אינם שומעים. אבל יהודי שאינו מונח בתאוות האמערקאי, שאינו מונח כל כך בעולם הזה, בעיניני מעות, הוא שומע צפצוף העופות גם במאנהעטן. זהו פירוש בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו.

כתיב (פרשתן) הן עם כלביא יקום
וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף,
 ופריש רש"י, כשיהודי קם בבקור משינתו,
 מתחזק כארי לחטוף המצוות. איזה
 מצוות? להתעטף בטלית, לקרות שמע,
 להניח תפילין, (יש גירסא מקודם להניח
 תפילין ואח"כ לקרות את שמע), ובערב לא
 ילך לישן עד שהורג המזיקין שרצו
 להזיקו, מהו עושה? הוא קורא קרי"ש של
 ערבית, ובזה מסר נשמתו ביד הקב"ה, בידו
 אפקיד רוחי.

לענינינו אפשר לבאר, שכשאדם קם
 בבוקר, כבר רואין היכן מונח ראשו, שאם
 הוא עומד בבוקר וצריך היום לעשות
 משכר שוה מיליאן דאלער, אזי חושב מזה.
 אם הוא קם בבוקר וצריך לחטוף פליגער,
 אזי חושב מזה מיד בבוקר. אומר רש"י,
 שלא כן, יהודי קם בבוקר, לא סתם הולך
 להתפלל, הוא חוטף! יש לו רצון, בריצה!
 חוטף הטלית, חוטף התפילין, חוטף
 הקרי"ש.

כל שלשה ענינים הללו, המה קבלת
 עול מלכות שמים. במצוות ציצית כתיב
 וראיתם אותו, מה 'אותו', לשון יחיד, לא
 'אותם' כל הד' כנפות, ציצית לשון רבים, כי
 על ידי הציצית נראה שיש אותו בורא כל
 עולמים. למען תזכרו ועשיתם את כל
 מצוותי, והייתם קדושים לאלקיכם,
 הציצית מכניס קדושה, ומזכיר לאדם שיש
 בורא עולם; יש תרי"ג מצוות; יש תכלית
 החיים מקדושה וטהרה, הוא רץ לחטוף
 קדושה; קבלת עול מלכות שמים; שמע
 ישראל ה' אלקיך ה' אחד. המצוה של

נסע פעם הבית, והיה עיף, נסע בדרך עגלה
 של גוי, ונפל ערימות מהעגלה, וביקש הגוי
 מרבי זאב, שיעזרו להגביה, אבל היה עיף
 ויגע, ולא היה לו הכח, אמר לו: "סלח נא
 איני יכול!", אמר הגוי: "אינך יכול? אמור
 שאינך רוצה, אל תאמר שאינך יכול!", הלך
 והגביה ועזר להגוי.

כשהגיע הבית, אמר: משמים נתנו לו
 מוסר השכל, **לא יאמר אדם על שום דבר**
'איני יכול!', יאמר 'איני רוצה!'. האדם צריך
 להבין, שאדם הוא הבריה היחידה שנברא,
 שאם הוא רק רוצה, הוא יכול, ורצונותיו
 מנהיגו, ואם אינו הולך לו בטוב, סימן הוא
 שחוסר מרצונותיו.

*

הייליגע לעכטיגע אידישע
 קינדערליך, נא נעבוד על זה, רצוננו
 לראות את מלכינו, רצוננו הוא ללמוד;
 להתפלל; לעבוד את הקב"ה; להיות
 בקדושה; שבירת התאוות; שמירת עינים;
 לא לדבר לשון הרע; לא לדבר רע על
 יהודים; לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל
 בישראל; לראות אך טוב על כל ישראל;
 לראות מעלות חברינו ולא חסרונם; לחיות
 בקדושה וטהרה; לחיות בתפילה; בתורה;
 בעבודת השם. אתה יכול! אתה יכול! רק
 צריך לך הרצונות; ומחשבות טהורות
 וקדושות, שיברא מזה מלאכים שילו
 אותך.

*

לימודו, זה מה שמעיק לו, וזה לא רצה, אבל הקב"ה לא רצה שיקללם ח"ו בזה.

*

הלילה (ביום א') יוחל **שבעה עשר בתמוז** (נדחה), מתחיל ההייליגע טעג של בין המצרים, בביאת משיח יהיה זה כולו יום טוב, י"ז הוא **טו"ב**, מתחיל בבחינה של טוב, עושים כל המצוות בשמחה ובטוב לב, המצוה של אבילות; מצוה של תענית; מצוה לפרוש מתעניגי עולם הזה בשלש שבועות, עושים גם כן בשמחה, בקדושה וטהרה, שזה רצון הבורא. זהו תפקיד שלנו בימים אלו, אבל כשיהודי ידע, בשלש שבועות הללו, בימות החום, בימי הקושיים, מה שעשיו, היצר הרע עושה לנו, הוא ליכנס תאוות'דיגע מחשבות, אראפגעלאזקייט, נאכגעלאזקייט, בכדי שצדם חלילה וחס ישלטו עלינו, אבל אנו נרפה ידינו, ויעבור עלינו השלש שבועות הללו הקדושות בשמחה, אבילות בלב, מרמר על החורבן, אבל בשמחה, שאנו יהודים. בשמחה שיכולין לאבל על החורבן, בשמחה שיש לנו מצוה כזו, בהתחזקות, בהכנה דרבה. מי שמכין עצמו בקדושה בשלש שבועות הללו, יכול לזכות שיהיה לו יותר נוח השלש שבועות של תשרי, שהוא יום טוב, וזה מביא קדושה וטהרה לכל אורך השנים, זה לעומת זה, כ"א יום.

*

צריכין לעורר, שבפרט כהיום שנתחדש לנו כל הכלים למיניהם, ואי אפשר כמעט לעצור להסתכל עליו בבוקר

תפילין על היד, לזכרון זרוע הנטיה, ועל המח לשעבד בזה תאוות ומחשבות לבינו לעבודתו ית"ש. זהו חוטף, כשקם בבוקר הוא לא רצה לעשות שום דבר אחר.

הרי לנו כח של ארי, רואין מזה שזה מחשבות היהודי הקדוש והמאור, וזה בא מזה, שקודם שהלך לישן, גם כן מחשבה האחרון קודם שישן, חשב מקבלת עול, מהריגת מזיקין, לא שטותים, תאוות עולם הזה. הולכין לישן כמו צדיק, כמו יהודי חרד, מדבק בבורא כל עולמים, התדבקות בבורא בשעת שהולכין לישן.

וזה מה שמשמיע לנו התורה הקדושה, הן עם כלביא יקום, בלעם מפאר את כלל ישראל, שקשה לטמאם, למה? מפני שהמה חוטפין מצוות, שראשם; רצונותם; כל חיותם; המלאכים שמלוין להם, המה מלאכים שנבראו מקדושה וטהרה, מרהיט למצות ה', מלקבל עול מלכות שמים בכל מקום שעומד והולך.

*

מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל. איתא בגמרא (סנהדרין קה) מברכתו של אותו רשע יכולין לידע מה היה ברצונו, בלבו. הוא רצה לקללם שלא יהיה בתי כנסיות ובתי מדרשות, הוא רצה לקללם שלא יהיה, אבל ויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה, כי האהבך ה' אלקיך, ואומר ההיפך. לא רצה בתי כנסיות ובתי מדרשיות, כי שם שואב אדם קדושתו וטהרתו, אמן יהא שמיה רבה, תפילתו,

מענייני מסחר, חדשות כל ענייני עולם הזה. מובא ברשב"א שעיקר האיסור של עשיית צרכים קודם התפילה הוא מפני שהראש לא יהיה מוטרד בענייני עולם הזה. צריכין להתחזק, יהודי קם בבוקר, לומד קודם התפילה, שותה קאווע לפני התפילה, מברך שהכל, הולך למקוה, אומר תהלים, לומד משניות, דף גמרא רש"י ותוס' ומפרשים, מקדש ומטהר עצמו, זה מביא לעצמו שכל היום יהיה רצונות של קדושה וטהרה, וכן מתפלל, וכן מתחיל ההייליגע לעכטיגע טאג, לא חלילה וחלילה מתוך ענייני עולם הזה, שטותים, שאסור על פי הלכה, שזה עשיית צרכים, ענייני גשמיות. על האדם לקדש ולטהר, תחילת היום.

השי"ת יעזור, כלל ישראל יוכלו להביא בתוכם ובדורותם, רצונות של קדושה וטהרה, רצונות לעשות רצון ה' באמת, רבוש"ע! שלח נא פרנסה לכלל ישראל, השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, שיהיה לכלל ישראל געזונט פרנסה נחת, אריכת ימים ושנים טובים, אמן כן יהי רצון. שיהיה לכל ישראל זווגים הגונים, אריכת ימים ושנים, חיים ארוכים ושמחים, בכל מיני ישועות ברוחניות ובגשמיות, לא יחסר לאף אחד, שום דבר, ונזכה לביאת גואל צדק במהרה דידן אמן.

השי"ת יעזור, שהימים האלו יתהפך לששון ולשמחה, למועדים ולרגלים,

קול פנים מאירות

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

ארה"ב: 845-414-0076 / קנדה: 330-350-3190 // ארה"ק: 0-72-370

1823 / ארגנטינה: 5411-2152-7691 // אנטווערפן: 323-346-0673

לקבל הגליזון ושאר גליזות מהמערכת יפנו: gilyonospm@gmail.com